

[Handelsministeren.]

nu i fuld gang i Silkeborg. Men jeg må komme med den yderligere bemærkning, at man jo ikke kan hekse nye virksomheder, nye arbejdspladser frem, og det er i virkeligheden ikke så forfærdelig stor en efterspørgsel, der kommer i forbindelse med ønsket om at flytte ud. Altså, det er ikke således, at det er et overvældende antal, når man vel at mærke skal bruge sund fornuft ved anvendelsen af statens midler.

Jeg må med hensyn til det særlige spørgsmål om underleverandørsystemet bemærke, at underleverandører jo tit vil være meget sårbare. De vil nemlig være afhængige af, om hovedvirksomheden, der ligger et andet sted, stadig væk har brug for deres virksomhed, ellers bliver de lukket igen, og så står et vist antal arbejdsløse på gaden. Derfor tager man i egnsudviklingsrådet forsigtigt på dette, men der er ikke nogen principiel modstand. Atter her må jeg svare, at det kommer an på det konkrete tilfælde og dets mulighed for at overleve, dets mulighed for kontinuerlig beskæftigelse og lignende.

Over for hr. Arne Larsen vil jeg gerne, hvis der har foreligget en misforståelse — det var nu nogle bemærkninger, hr. Arne Larsen rettede til hr. Kristen Østergaard — sige, at når vi har foreslået, at § 6 i loven ændres, således at også de økonomisk stærke virksomheder kunne komme med, så gælder dette garantierne under § 6. Det er nemlig således, at § 6 siger, at „garanti af statskassen kan ydes for lån“, og så kommer der en lang opremsning, men så slutter paragraffen med:

„Garanti kan kun ydes i det omfang, en hensigtsmæssig finansiering af de pågældende udgifter ellers ikke skønnes at kunne gennemføres.“

Det vil sige, at de virksomheder, som havde en sådan økonomisk soliditet, at man skønnede, at de i og for sig selv godt kunne gennemføre det uden statsgaranti efter § 6, ikke kunne komme ind under loven, og dermed måtte man afvise dem. Det var i mange tilfælde meget beklageligt, for havde man kunnet give dem den garanti og dermed den lille yderligere stimulans, kunne de være kommet til egnsudviklingsområderne. Der er altså ikke tænkt specielt på de store virksomheder med hensyn til de 20 mill. kr., og en sådan anvendelse af de 20 mill. kr. vil

jeg næppe tro overhovedet ville kunne komme til overvejelse, men det er jo i alt fald egnsudviklingsrådets overvejelser.

Yderligere spurgte hr. Arne Larsen, så vidt jeg opfattede det, hvilke erfaringer vi havde, deriblandt også erfaringer med hensyn til tab. Derom vil jeg gerne sige, at egnsudviklingslovgivningen jo tager fat dér, hvor de normale finansieringsmidler holder op. Man kan derfor ikke drive egnsudviklingslovgivning, uden at der vil opstå tab på de enkelte projekter, men naturligvis skal lovens effektivitet heller ikke måles med størrelsen af de tab, der opstår, så atter dér må man vende tilbage til det konkrete tilfælde, hvor man altså nødvendigvis løber en vis risiko, fordi det drejer sig om, at man skønner, og når man skønner, kan man skønne forkert.

Endelig spurgte hr. Arne Larsen om, hvad man gør, når — skal vi sige — faren truer. Det er ikke således, at man så vasker hænderne og siger ja, all right, vi har gjort, hvad vi kan. Man undersøger det atter konkret og vurderer, om yderligere hjælp, yderligere støtte, kan gives. Det kommer an på den konkrete forretningsmæssige vurdering af, om virksomheden har en overlevelseschance. Det har den haft i visse tilfælde, i andre tilfælde er den gået ned. Hvor en virksomhed går ned, vil man altid overveje, om den kan overtages af andre, og der er intet, der udelukker, at de ansatte kan overtage den, men man må altså i et sådant tilfælde forlange, at der foruden en forlænet eller eventuelt fornyet statsstøtte yderligere bliver tilført frisk egenkapital, således at det bliver hjælp til selvhjælp.

Hr. Sigsgaard berørte kort spørgsmålet: hvor skal man koncentrere egnsudviklingsstøtten? Jeg skal oplyse, at man har en række kriterier, man er gået frem efter allerede i fjor, da man udpegede egnsudviklingsområderne, men også her. Det er ikke et spørgsmål om, hvilke varer man agter at fremstille — det kan også komme ind i billedet, for det kan være varer af en sådan art, at det er håbløst at ville producere dem yderligere her i landet — men atter her: levedygtighed må være kriteriet.

Hr. Sigsgaard rettede et spørgsmål, som jeg forstod det, til finansministeren, men da det vedrørte investeringstilskud, vil jeg gerne besvare det. Det var spørgsmålet om,